

Vztahy: 3. Baptisté a liberalizace partnerských vztahů III.

Pastorační péče o společně bydlící nesezdané páry.

Vztahy

Baptisté a liberalizace partnerských vztahů III.

V předchozích článcích jsme se zabývali [fenomémem společného bydlení nesezdaných párů](#) a zaměřili jsme se na [problematiku společného bydlení studujících párů především z pohledu adolescentních dívek na prahu rané dospělosti](#).

Fenomén společného bydlení nesezdaných párů zahrnuje ještě další formy, o kterých je třeba se alespoň letmo zmínit.

Je to především soužití dospělých párů s dítětem nebo s několika dětmi. Z pohledu funkce vztahu tvoří takové soužití úplnou rodinu se všemi jejími znaky a naplňuje její potřeby. Jediné, co tomuto soužití chybí, je formální akt uzavření manželství.

Důvody pro neuzavření manželství mohou být různé. Často to bývá vztah, který začal na prahu dospělosti společným bydlením studujících partnerů a v průběhu let se na rozdíl od mnoha podobných soužití nerozpadl, vydržel a postupně se početím dítěte transformoval do fungující rodiny. Uzavření manželství v těchto případech bývá odkládáno buď ze zvyku (dosud nám vztah vydržel,

manželství nepotřebujeme) nebo je jedním či oběma partnery odmítáno principiálně z důvodu traumatizujících vzpomínek z dětství na rozpad manželství svých rodičů.

Druhou formou je společné bydlení nesezdaných seniorských párů. Většinou bývá obhajováno ekonomickými důvody (dva důchody lépe unesou náklady jedné domácnosti) a bývá ve sborech i tolerováno, zřejmě z předpokladu, že nejde o sexuální soužití.

Společné bydlení nesezdaných párů je v našich sborech poměrně novým jevem a vyvolává otázky, jak se s ním vyrovnávat a jak k němu přistupovat v pastorační péči.

Pohled baptistických sborů na nesezdané páry se různí. Konzervativní a reformovaní baptisté většinou uvažují ve schématu "Zločin a trest". "Zločinem" je v tomto případě neuzavření manželství, život "na hromádce" či hanlivěji "na psí knížku". Nepodrobení se občansko-církevnímu právnímu aktu vstupu do manželství společně bydlicích párů je pokládáno za hřích.

Je otázkou, do jaké míry zde působí ideový vliv sakrálního katolického vnímání manželství jako svátosti. Argumentem bývá, že tyto nesezdané páry "žijí v hříchu", přičemž se má na mysli jejich sexuální partnerský život. A hřích musí být potrestán. Tyto sbory vůči nim uplatňují různé kázeňské tresty, od napomenutí, udělení sborové kázně, až po vyloučení ze sboru.

Nonkonformní baptisté si uvědomují řadu otázek, které tento nový fenomén i nabízená řešení vyvolávají.

Jde především o svobodu svědomí a o baptistickou identitu v otázce pastorační péče. V baptistických zásadách uznávají princip všeobecného kněžství, rovnost věřících v církvi před Bohem a jediného Pastýře, kterým je živý Kristus. Proto je pro ně samotný termín baptistická pastorační péče oxymoron, protimluv, jedno vylučuje druhé, je to stejně absurdní jako pastorační péče (rozuměj trestání) žáka žákem, či hříšníka hříšníkem, dlužníka dlužníkem, jak lze číst v podobenství o dlužníkovi (Mat 18, 28).

Proto je pro nonkonformní baptisty péče o druhé vnímána jako služba doprovázení, podpůrná péče nebo služba povzbuzení. To ovšem má zcela jiný sémantický význam i praktický obsah. Následování Krista nevnímají jako systém příkazů, zákazů a trestů. Je to cesta za Ním, spolu, v dobrém i zlém.

Druhá otázka spočívá v tom, zda lze a jak vůbec definovat soužití nesezdaných párů, aby byl prokazatelný i zdůvodnitelný odsudek, že "žijí v hříchu". Je to podobné, jako s termínem "praktikovaná homosexualita", který nekompromisně rází reformovaní baptisté v čele celého evangelikálního svatého boje za očistu církve. V našem případě se zřejmě myslí "praktikovaná sexualita". Zdá se, jakoby kazatelé a starší těchto bojovných formací byli posedlí sexem. Jakoby byli machističtí testosteronoví vládcí svých ovčinců a nedovedli si pod pojmem partnerský vztah představit nic jiného než sex, ať už mají na mysli homosexuální nebo nesezdané heterosexuální páry.

Partnerský vztah však nelze takto primitivizovat na pouhý sex. Je to urážlivé pro Boží stvoření. Partnerský vztah je především hluboké propojení dvou duší, spojení emocionální, vkořenění různých vrstev osobnosti obou partnerů. U dívek a žen je vztah také o pocitech sounáležitosti, jistoty a opory v partnerovi, u chlapců a mužů jde o naplnění citové potřeby nebýt sám, mít v partnerce porozumění, povzbuzení a podporu. Sex bývá v partnerském vztahu kořením, někdy i vzácným, vždy však tou pověstnou třešničkou na dortu.

Další neznámou je jak definovat pro kázeňské potřeby sex jako takový. Sexuální chování provází mladé páry od prvního seznámení, namlouvání i v průběhu chození, od prvních pohledů, doteků, držení se za ruce, prvního polibku, pohlazení, objímání. Kde začíná sex trestuhodný? Kdo a jak definuje míru a hranici sexuálního chování, aby bylo možno akceptovat argument konzervativců, že pár "žije v hříchu"? A jak páru prokázat, že k tomu v jejich případě skutečně došlo? Aby případně

trestání nebylo nespravedlivé. Jak objektivně prokázat skutkovou podstatu překročení imaginární hranice sexuálního chování?

Důsledné domýšlení těchto konzervativních postojů odkrývá jejich neudržitelnost. Absurdita představy důsledků takového myšlení v praktickém provedení pak připomíná děsivou atmosféru v Ženevě za vlády Jana Kalvína a jeho náboženskou policii, špehující domovy počestných křesťanů.

Také je otázkou, zda má smysl trestat fungující partnerský vztah. Komu to prospěje? Společné bydlení nesezdaného páru již existuje, je ve stavu "factum est", stalo se, je dokonáno, nelze jej vrátit zpět proti proudu toku času a činů. Je možné jen jít dál. Tak to vidí i Ježíš, když rozmlouvá u studny se samaršskou ženou (Jan 4). Měla pět mužů a ten kterého má, není její muž. Není vdaná. Žijí spolu na hromádce. Ježíš ji netrestá. Neposílá ji "k oltáři", aby svůj vztah legalizovala. Žádá ji, aby mu dala pít. Nepohrdá s ní, nevyklučuje ji ze své blízkosti, nezavrhne ji, mluví s ní, vrací jí důstojnost. A co víc, nabízí jí vodu živou, milosrdenství a milost.

"Zavolej svého muže," říká jí Ježíš, a v tom je obsaženo všechno, co můžeme a smíme nesezdaným společně bydlícím párům při jejich doprovázení nabídnout. Podanou ruku, nabídku Božího milosrdenství a milosti. Podporovat jejich vztah, aby se nerozpadl, svědčit jim o Boží lásce, která může jejich vztah stabilizovat, pokud přijmou Jeho nabídku a napijí se vody živé, kterou jim může dát jen On. Jsme tady, s vámi a pro vás, zavolej svého partnera, přijďte mezi nás, jezte a pijte s námi, vaší dobrou perspektivou je Boží milost, napijte se jeho živé vody, abyste mohli žít navěky, aby váš vztah vydržel všechny krize, které přijdou, které přicházejí.. Je to evangelium v esenciální podobě. Je to pozvání k následování Krista.

Služba doprovázení a podpůrná péče o společně bydlící nesezdané páry je zkouškou našeho sborového společenství. Je třibením našeho vnímání církve a jejího směřování. Je naše křesťanství systém zákazů, příkazů a trestů? Vytváříme elitní společenství, kde slepý vede slepého, až oba spadnou do jámy? (Mat 15,14) Nebo společně následujeme Krista? Ruku v ruce, podpíráme jeden druhého, při vědomí, že jen On dává vodu živou všem, kdo o ni prosí.

P.S. Samaršská žena běžela do svého města a všem zvěstovala, co jí Ježíš řekl. A mnoho lidí uvěřilo v něho.

[Štěpán Křivánek](#)

Předchozí glosy:

[Baptisté a liberalizace partnerských vztahů I.](#)

[Baptisté a liberalizace partnerských vztahů II.](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)